

[Stinus.]

meget, at der i forhold til vort bruttonationalprodukt slet ikke bliver tale om nogen stigning fra 1973—74 til 1974—75.

Det radikale venstre tilslutter sig protesten i erkendelse af, at Danmark som et af verdens rigeste lande — beklageligvis uden økonomisk orden i eget hus, men dog et af verdens rigeste lande — har et ansvar over for verdens fattige. Kald det et spørgsmål om solidaritet eller moral.

Det radikale venstre er ikke meget begejstret for industrialiseringsfonden. Det er næppe nogen i dette ting, og det er vel netop også ud fra en sikker fornemmelse heraf, regeringen har fremsat sit forslag. Men begejstring eller ikke-begejstring for fonden: med dette lovforslag fjerner man 45 mill. kr., som kunne være brugt til fordel for udviklingslandene. Det er da rigtigt, at danske erhvervsvirksomheder har gjort væsentlig mindre brug af loven end påregnet ved vedtagelsen, og at der derfor i fonden nu er opsamlet en formue på ca. 221 mill. kr., men man må spørge, om det er tidspunktet at reducere overførslen netop nu, da der med udenrigsministerens egne ord har vist sig en stærkt stigende interesse hos det danske erhvervsliv for i samarbejde med fonden at investere i udviklingslandene. Udenrigsministeren gør selv opmærksom på, at de såkaldte velvillighedstilsagn fra udgangen af 1972 til udgangen af 1973 voksede fra ca. 29 mill. kr. til ca. 108 mill. kr., og det er jo netop et udtryk for den stærkt stigende interesse.

Man kan henvise til den hidtil manglende brug af fonden, men den kan jo også skyldes, at fonden i for ringe grad har interesseret sig for at gøre opmærksom på egen eksistens. Under forhandlingerne omkring tilbivelsen af den nugældende lov om internationalt udviklingssamarbejde i 1971 blev bl. a. spørgsmålet om en iværksættelse af en mere intensiv oplysningsvirksomhed om industrialiseringsfonden bragt op. Måske udeblev en sådan intensivering, måske virkede oplysningsvirksomheden bare langsomt, således at dens resultater først nu aflæses i den stigende interesse, hvorefter regeringen altså foreslår nedskæring.

Industrialiseringsfonden er også kendt under navnet kaffefonden, og jeg kan ikke modstå fristelsen til at minde om baggrun-

den for dette navn, skønt sammenhængen med kaffetolden i dag er uden betydning.

Som led i Kennedyrunden tilbød Danmark først en 50 pct.s reduktion i kaffetolden. Men dernæst ud fra det synspunkt, at det var lidet sandsynligt, at en reduktion af den danske kaffetold ville medføre en væsentlig forøgelse af kaffeimporten eller af de priser, de kaffeproducerende lande kunne opnå, tilbød Danmark i stedet for at reducere kaffetolden at lade en del af toldindtægten indgå i en fond, som skulle anvendes til fremme af investeringer i udviklingslandene i samvirke med dansk industri.

Jeg skal lade de foretagne ændringer i forbindelse med vort EF-medlemskab ligge, men kun sige dette: kaffefonden var altså noget, som vi tilbød udviklingslandene, noget, som vi dengang, i 1967, sagde skulle komme udviklingslandene til gode. Hvis vi mente det alvorligt og fortsat mener det alvorligt, er der huller nok i u-landshjælpen at fylde de 45 mill. kr. i, som nu tages fra industrialiseringsfonden. Formanden for fonden har den 11. januar til Politiken udtalt, at fonden har fået flere penge end rimeligt er, og i den forbindelse foreslået en nedskæring på 25 mill. kr. Den omstændighed, at formanden for fonden foreslår en sådan nedskæring, byder naturligvis, at vi tager spørgsmålet op, men fondens formand har jo ikke udtalt, at pengene ikke ville kunne bruges fornuftigt et andet sted inden for u-landshjælpen.

Der er i den radikale gruppe delte meninger om, hvorvidt det er rigtigt at nedskære størrelsen af det beløb, der overføres til industrialiseringsfonden, og også om, med hvilket beløb en eventuel nedskæring skal finde sted.

Imod en nedskæring taler, at en fond, som er etableret som et løfte til udviklingslandene og for at yde bistand til disses industrialiseringsproces, nu årligt unddrages et stort beløb, i finansåret 1974-75 45 mill. kr.

For en nedskæring taler den omstændighed, at fondens formue er voksende, altså at udnyttelsesgraden er for ringe i forhold til de midler, der overføres. Det må nok erkendes, at der, som administrationen i dag er, ikke er grund til at forvente, at der i de næste par år vil opstå mangel på midler til at yde støtte til projekter, som ønskes iværksat.